

text: Milada Křížková Hronová
foto: Jakub Čermák

absolvent

Libor Menšík: Dobrovolnictví je sexy

Libor Menšík (* 1976)

Absolvoval na PdF UP obor Pedagogika – sociální práce. Praxí sociální pedagog a lektor. Dlouhodobě spolupracuje s více subjekty v tematické výchovných, vztahových a komunikačních obtížích nejen v rámci rodinného systému. V současné době je vedoucím Kontaktního a poradenského centra ve Frýdku-Místku (Renarkon, o. p. s.), které se primárně zabývá problematikou závislosti. Od roku 2019 se rovněž věnuje etopedickému poradenství. Je spoluzakladatelem spolku Rodině blíž, z. s., pro rodinné a výchovné poradenství.

Celý život ho to táhlo k lidem. Libor Menšík, absolvent Pedagogické fakulty UP, dnes v praxi sociální pedagog a lektor s dlouholetou praxí, našel cestu k této profesi přes dobrovolnictví. Říká, že základem úspěchu jsou dobří spolupracovníci a mentoři. A na ty měl podle svých slov vždycky štěstí.

Problematika nízkoprahových zařízení, terénní sociální práce, sociální pedagogika, sociální služby pro různé rizikové skupiny, tematika uplatnění na trhu práce. Ve všech jmenovaných oblastech má Libor Menšík velkou praxi. Pozitivně už ovlivnil život řady klientů. Přitom vždy a všude zdůrazňuje, jak moc je důležitá prevence.

„Ohýnek jednodušeji uhasíte, když je malý. Rychleji jej sfouknete, uhlíky uhasíte a škody zůstávají minimální. Když je požár velký, tak už jen chráníte, aby od něj nechtlo něco dalšího. A tak je to i s prevencí, vlastně naší všímavostí. Někdy máme sklony něco nevidět. Nechceme si připustit, že už něco začíná i doutnat. A nejde přímo o zbabělost. Jednoduše někdy nemáme sílu se věcem postavit. Jenže nikdo jiný za nás problém nevyřeší. V tu chvíli je potřeba se bavit o vlastní zodpovědnosti,“ vysvětluje absolvent olomoucké pedagogiky a sociální práce.

Během střední školy a pak i v dalších letech strávil hodně času na letních táborech a dobrovolnický působil v různých organizacích. Absolvoval zajímavé kurzy, které mu daly mnoho dovedností. Přesto hledal uplatnění zpočátku složitě. „Byl jsem absolventem střední technické školy s nulovou praxí v oboru a první pokus o vysokoškolské studium nedopadl dobře. V sociálních službách jsem práci hledal těžko,“ říká Libor Menšík. Klíč však našel opět v dobrovolnictví, které mu přineslo hned několik příležitostí.

Do prvního nízkoprahového zařízení pro děti a mládež v Opavě nastoupil jako sociální asistent v roce 2000. Zpřimá se tak setkal s různými aspekty sociální práce, terénní sociální prací, krizovými situacemi, různými subkulturami, příběhy i osobnostmi.

„Asi po pěti letech této služby se za mnou stavil jeden z bývalých klientů, aby mi oznámil, že dokončil bakalářské studium. Tehdy jsem si řekl, že to zkusím taky. Obor Pedagogika – sociální práce byl pro mne jasnou volbou.“

Dnes Libor Menšík říká, že studium na Univerzitě Palackého mu do života i do pracovní oblasti dalo potřebný rámec souvislosti, vysvětlení, inspirace. Během studia si uvědomil, že se některé jevy nevyskytují osamoceně. Že je možné nalézt souvislosti a celkem slušně odhadnout i jevy budoucí. Že lze nacházet vysvětlení i nápovědu.

„Moc rád vzpomínám na setkání s profesorkou Helenou Grecmanovou, a to v rám-

ci předmětu Pedagogika. Šarmantní dáma a odbornice. Také přednášky doktorky Heleny Skarupské a vlastně celá sociální antropologie v jejím podání byla pro mne velkým zážitkem,“ dodává sympatický sociální pedagog.

Donedávna věnoval spoustu času i hudbě. Měl kapelu, hodně zkoušel, koncertoval i nahrával. V současné době ho baví všechno to, co souvisí s rodinou. Vedle rodinného života však neustává v aktivitách, které vyplývají z jeho profese.

„Dobrovolnictví je prostě sexy. Lidé se tak mají možnost přiučit a poznat jiné věci, činnosti, skupiny i prostředí. Zaměstnavatelé přikládají této činnosti váhu. Programy samé umí nabízet opravdu velké spektrum působení. Za mne super a friendly platforma. A i pro mne jako pro kolegu či vedoucího je to důležitá informace o uchazeči či novém spolupracovníkovi,“ zdůrazňuje.

Neziskový sektor bude k jeho životu patřit vždycky. S kolegy nyní zajišťuje provoz Kontaktního a poradenského centra ve Frýdku-Místku Renarkon, o. p. s., kde se věnuje především závislostem, a to zejména drogovým. Svou pozornost věnuje i tak zvaným osobám blízkým, tedy těm lidem, jichž se závislost týká zprostředkovaně. Mohou to být například rodiče již dospělých dětí, partneri, manželé, někdy i děti rodičů.

Stále víc a hlouběji se ve své odborné práci věnuje i spolupráci s rodiči a dětmi s výchovnými obtížemi. „Pro tuto činnost jsme založili i specializovanou organizaci Rodině blíž, z. s., jejíž členové se v minulých letech věnovali etopedickému, rodinnému a výchovnému poradenství v rámci stejnojmenného projektu. Jsem rád, že jsem součástí odborně i lidsky vyzrálého týmu, kde se v každém jeho členu poji hned několik odborností. Etoped s terapeutem, samostatný adiktolog a etoped, sociální pedagog a kouč. Tým je smíšený, což považuji za velkou výhodu. Pracovat můžeme s jednotlivcem či ideálně s celým rodinným systémem, a to samostatně či v tandemu,“ vysvětluje.

Podle Libora Menšíka neziskový sektor nemá nouzi o odborníky a zkušenosti. V legislativě totiž také nevidí. Za velký problém však považuje nestálost financování. „Neziskovky musejí každoročně obhajovat před svými donátory svou činnost, což jim bere hodně energie, kterou by mohly věnovat klientům a rozvoji. Jsou financovány podle počtu klientů, což se naprosto kříží s posláním a ideou celého neziskového sektoru, který ve svém úsilí dělá vše proto, aby klienti byli ve své snaze úspěšní a pomocnou ruku přestali potřebovat. Když budeme ve své práci úspěšní, není naší prací z čeho zaplatit. To přece nedává smysl,“ říká. Je však naladěním spíše optimista a věří, že se i v této oblasti jakási rovnováha jednou najde.